

Svajonų
ROMANAI

Tango

JILLIAN BURNS
Nesustok...

9,99 Lt / 2014 sausis–vasaris

Knygute.lt

Jillian Burns
(Džiliana Burns)

NESUSTOK...

Romanas

Versta iš Jillian Burns, Relentless Seduction, 2012
© Jillian Burns, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-746-4

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“
prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Klerė Bruks stoviniavo prie durų į *Įkask man*. Klaiki nuojauta privertė ją suvirpėti.

Nesąmonė. Tiesiog vasariškomis jaunystės dienomis prisiskaitė per daug gotikinių novelių.

Tokio dalyko kaip nuojauta nėra, juolab ji tikrai negalėtų priversti žmogaus suvirpėti. Tai tiesiog šalta, lietinga naktis. Ir jaudulys dėl Džiulijos.

Nepaisant džiazinių gatvės dainininko trimito dejonių, kartkartėmis pasigirstančių vežimus traukiančių žirgų kanopų kaukšėjimo ir šali-gatviais zujančių turistų, ši vieta nebuvo panaši į prancūzų kvartalą.

Tai tebuvo dar vienas Naujojo Orleano baras, besiskiriantis tik tuo, kad turistus traukė makabriška tematika. O svarbiausia – tai buvo vienintelė jos turima užuomina.

Klerė telefone palygino Džiulijos atsiųstą nuotrauką su violetiniu neoniniu ženklu prieš ją. Vakar vakare Džiulija stovėjo toje pačioje vietoje. Logiška šioje vietoje pradėti jos paieškas.

Ta nuotrauka - paskutinė jos turima žinia apie Džiuliją. Nors ir paliko jai tuzinus vis nervingesnių žinučių, Klerė nieko negirdėjo apie draugę jau beveik dvidešimt keturias valandas. Kas jei ji jau... nebegyva?

Ji nusipurtė, atlapojo duris ir ryžtingai žengė vidun.

Ausis užgulė kraupi, nederanti muzika. Nuo dūmijančių smilkalų dilgsėjo akis ir niežėjo šnerves. Bet bent temperatūra viduje buvo aukštesnė nei lietingame lauke.

Ji suskleidė skėtį, sustūmė ir įsidėjo į didžiulę rankinę. Ieškodama padaužiškos Džiulijos šypsenos ir šviesių plaukų, Klerė ėmė nužiūrinėti rinktinę išskirtinių asmenybių, besisukiojančią aplink šokių aikštelę, arba geležiniuose narvuose, kabančiuose nuo lubų.

Be žmonių su daugybe auskarų, tatuiruočių, neįprastais kostiumais dar buvo vyras, vilkintis tik aptemptus juodus šortus ir odinę apykaklę. Netoliese brovėsi moteris su didžiule gyvate, apsvijusia jai liemenį. Didelė dalis lankytojų buvo juodais dažytais plaukais, juodai apvestomis akimis ir... vampyrų iltimis.

Netikri ar tikri nusmailinti kandžiai ar iltys Klerės nejaudino. Vampyrų nebūna. O žmonės

lai džiaugiasi savo keistenybėmis. Viena, kas jai rūpėjo, tai rasti Džiuliją. Ir jei tai reiškia apklausti kiekvieną apsimetėlį vampyrą, tai ji taip ir padarys.

Ji kilstelėjo smakrą ir prisijungė prie vampyrų.

Mėgindama prasibrauti pro prakaituotų žmonių minią, Klerė juto juos spoksant, lyg keistuolė būtų ji. Ir, matyt, tai tiesa.

Klerė vis sukiojosi tarp veidų ieškodama Džiulijos ar vaikino, su kuriuo ji dingo. Galų gale atsidūrė pritemdytoje uždaroje erdvėje su žemomis raudono velveto sofomis. Tarp kiekvienos sofas gulėjo senoviniai mediniai karstai, ant kurių žmonės statė gėrimus. Karstai – staleliai. Klerė kilstelėjo antakį. Gudru.

Šias vietas buvo užėmę panašiai atrodantys klientai. Gotai, keistuoliai ir vampyrai.

Džiulijos nėra.

Bet pažvelgus į dešinę ji pamatė stebinančiai normaliai atrodantį barą su neoninėmis alaus reklamomis, mirgančiomis virš veidrodinės sienos, nukrautos stikliukais ir alkoholinių gėrimų buteliais. Kokteilinės taurės kabojo aukštyje kojom virš baro, o klientai sėdėjo įsitaise ant juodų medinių kėdžių.

Išsitraukusi mobilųjį telefoną ir susiradusi Džiulijos nuotrauką, ji pasuko prie baro. Paėmė laisvą kėdę, palinko ant apdraskyto, palaikio ažuolinio stalo norėdama atkreipti barmeno dėmesį.

Šis neįtikėtino baltumo rankšluosčiu šluostė kokteilių maišytuvą ir tuo pat metu flirtavo su dviem studentėmis, vilkinčiomis džinsus žemu liemeniu ir už kaklo surišamomis palaidinėmis. Merginos buvo įsitraukusios į pokalbį ir išties – kas galėtų jas kaltinti, kai jis šitaip pavojingai, nuodėmingai šypsojosi.

Ji sukaupė ryžtą, kilstelėjo ranką ir pamojavo.

– Atsiprašau?

Vos vyrui pasisukus jos link, Klerė pajuto užplūstant aistros virpulį. Pilkos akys, tamsios blakstienos įsmigo tiesiai į ją ir sustingdė. Juodi, apykaklę siekiantys plaukai buvo natūralūs, kaip ir tankūs šereliai, aptemdę kampuotą žandikaulį.

Jo šypsena sušvelnėjo, tada jis lengvabūdiškai pastatė maišytuvą ant lentynos už nugaros, priėjo ir delnais įsirėmė į barą priešais ją.

– Ko tau reikia, *cher*? – Ant kairiojo riešo jis turėjo odinę apyranę, ant dešinėsios rankos

bevardžio piršto – storą žiedą su oniksu – šikšnosparni, kurio sparnai laikė apglėbę pirštą. Ji nuleido akis prie tvirtos jo krūtinės, aptemptos juodais marškinėliais.

Klerė išsižiojo, bet neišleido nė garso.

– Ar t-t- – Ji pajuto, kaip ima kaisti veidas ir užsiveria gerklė. Jis laukė. Du dešimtmečiai psichoterapijos ir ryžto nugalėti mikčiojimą buvo sugriauti per vieną nerimo akimirką.

Iš nerimo dėl draugės, žinoma. Amo netekimas jokių būdu nėra susijęs su barmeno artumu ir dėmesiu. Vienintelė tikra jos draugė dingo. Visiškai normalu šitaip nerimauti.

Prisiminusi tikslą, Klerė ramindama save įkvėpė, pakėlė telefoną iki barmeno akių lygio ir spustelėjo mygtuką, kad vėl pasirodytų Džiulijos nuotrauka.

– Ar matei šią moterį šįvakar bare?

Barmeno žvilgsnis nuslydo į telefoną, paskui jai į akis, bet daugiau nė vienas raumenėlis nesujudėjo.

– Ne.

– Bet at-atpažįsti ją? Ji čia buvo vakar.

Jis perkėlė svorį ant kitos kojos ir kryptelėjo klubais.

– *Cher*, pro čia praeina šimtai klientų.

Klerė sugriežė dantimis, prikąsdama kandy atsakymą.

- Prašau. - Ji pajudino telefoną jam prieš nosį. - Ji dingo, privalau ją rasti.

Jo žandikaulio raumuo sutrūkčiojo.

- Jei ji dingo, skambink policijai, - pasakė vyras ir nusisuko.

Lyg ji nebūtų skambinusi jai šiandien iš pat ryto. Džiulija suaugusi, atsakė jie. Turi būti praėjusios keturiasdešimt aštuonias valandas. Niekas nežiūrėjo į Klerės baimę dėl draugės rimtai. Ji jautė, kad Džiulijai kažkas tikrai ne taip.

Džiuliją ji pažinojo nuo trečios klasės, tad puikiai žinojo, kad tai nėra tik pagiriojimas. Žinoma, ji vakar pametė Klerę dėl to keistuolio su tatuiruote, bet ši buvo pratusi prie lengvabūdiško Džiulijos elgesio. Net kai ryte negrįžo į viešbučio kambarį, Klerė ramiai susikrovė daiktus ir išvyko į oro uostą, manydama, jog Džiulija atlėks paskutinę minutę, apsimestinai besigraudama ir kibirkščiuodama po savo nuotykių su *vampyrų*.

Bet neatlėkė.

O Klerė niekur iš Naujojo Orleano nevažiuos, kol neįsitikins, kad Džiulija gyva ir sveika.

- Ji galėjo būti su vaikinu, kuris lūpų kampu-
tyje buvo išsitatuiravęs tris kraujo lašus, - šūk-
telėjo barmenui.

Barmenas sustingo, keletas žmonių prie baro
aplink ją nutilo ir atsisuko. Jis sugrįžo ir są-
mokslininkiškai pasilenkė prie jos. Pagaliau ji
gaus kokios nors naudingos informacijos. Pa-
linkusi į priekį užuodė aštrius, svaiginančius jo
kvepalus.

- Tai - vampyrų baras. Daug žmonių turi to-
kias tatuiruotes.

Viltis subliūško. Pabudo susierzinimas. Jis
tampė ją už nosies. Paskui ji viską suprato.
Atidarė piniginę, ištraukė dvidešimtinę ir kyš-
telėjo jam.

- Gal šitai padės a-atstiminti tą vyrą arba
mano draugę?

Jis prisimerkė, lūpos įsitempė, veidas virto
cinišku.

- Jei nori išgerti, kreipkis. Dėl nieko kito pa-
dėti negaliu. - Jis nukreipė dėmesį į padavėją,
atėjusią su užsakymu.

Klerė pasiuto.

- Man braškinį d-daikiri, - šūktelėjo.

Jis žvilgtelėjo į ją ir pakėlė antakius.

- Braškinį. - Lūpų kampučiai pakilo. - Tuč-

tuojau.

Krestelėjęs galvą, jis nusipurtė plaukus nuo budrių akių, o kairėje ausyje sužibo mažytis sidabrinis žiedelis.

Jis judėjo gracingai, sukiojosi pirmyn atgal, gaudė butelius ir pilstė alų į bokalus greitai ir tiksliai. Aukštas, bet lieknas, plačių pečių ir tvirtų rankų – jis galėjo būti irkluotojų klubo narys. Visgi skirtingai nuo tų privilegijuotų berniukų šis, regis, nesuvokė, kaip gerai atrodo.

Pagaliau padavėja išėjo su pilnu padėklų. Tada jis pasilenkė ir iš po baro ištraukė permatomą plastikinį dubenį.

Klerės žvilgsnis tučtuojau šovė prie jo užpakalio, aptemto nudėvėtų džinsų. Palaukit. Ar ji tikrai spokso į vyro užpakalį? Per dvidešimt aštuonerius buvimo moterimi metus ji nesuprato, kodėl kitos moterys pastebi tokius dalykus. Bet *dabar*, kai geriausia draugė dingo ir jai gali grėsti pavojus, dabar ji... pastebi?

Jis nuėmė dangtelį, grybštelėjo saują didelių raudonų braškių ir įmetė jas į smulkintuvą. Ruošdamas gėrimą pasivogė braškę iš dubens ir įsimetė burnon. Paskui žvilgtelėjo į ją. Klerė nosisuko, jausdama, kaip iš gėdos nurausta

skruostai.

Derėtų ieškoti draugės ar to vaikino, rodyti visiems Džiulijos nuotrauką. Klerė apsisuko ir nužvelgė erdvę.

- Štai.

Ji pašoko ir atsisuko atgal, kai barmenas priešais ją ant baro pastatė vaisinį gėrimą ir paėmė gulinčią dvidešimtinę. Priėjęs prie kassos aparato, palytėjo ekraną ir atsidarius stalčiukui išėmė gražą.

Iš piniginės ištraukusi vizitinę kortelę, ji užrašė ant jos savo viešbučio pavadinimą ir mobilaus telefono numerį ir, kai jis ištiesė jai gražą, įgrūdo į delną.

- Prašau. Pasilaikyk gražą, o jei pamatysi mano draugę, paskambink. Mano telefono numeris čia, o gyvenu *Les Chambres R-Royale*.

Jam nespėjus atsisakyti, ji pasičiupo gėrimą ir nėrė į minią.

Jo pirštai buvo karšti ir šiurkštūs. Klerė nurijo jaudulį, pabudusį juodviem trumpai susilietus.

Susiradusi Džiulijos nuotrauką, ji ėmė stabdyti žmones ir klausinėti, ar nematė jos draugės. Kažkas privalėjo ją vakar čia matyti. Arba tą keistuolį, su kuriuo ji išėjo per paradą. Dar

nėra net vienuolikos. Naktis tik prasidėjo.

Reifas stebėjo, kaip moteris vieną po kito stabdo jo klientus ir rodo jiems nuotrauką telefone. Šitai verslui tikrai ne į naudą. Ir visgi jis negalėjo prisiversti jos išmesti. Didelės, rudos jos akys už storų akinių lęšių žvilgėjo sumanumu ir... nuoširdžiu rūpesčiu.

Ne tavo reikalas, Morai.

Jis nužvelgė kortelę, kurią ji įgrūdo jam į delną, svarstydama, ar kyštelėti ją į apvalią spintelę.

Daktarė Klerė Bruks

Vyriausioji mokslininkė/Grupės vadovė

Ląstelių modifikavimas

Kembridžas, Mesas

555-496-4949

Daktarė? Jis švilptelėjo. Ir kas, po velnių, tas ląstelių modifikavimas?

Jis darsyk į ją žvilgtelėjo – ji vis dar kamantinėjo klientus.

Dievulėliau, kaip ji čia nepritampa. Su pasišiaušusiais tamsiai kaštoniniais plaukais ir dešimtmečiais vėluojančia apranga išsiskyrė iš minios taip, lyg būtų apsirengusi kaip vienuolė. Užteks tik paklausti netinkamo žmogaus... Be to, ji gadina atmosferą. Turistai čia ateina

pasinerti į kitą pasaulį, o keistuoliai – pakvai-
lioti.

Jei žodyne susirastų žodį *mąstanti*, ten tik-
riausiai būtų tos moters nuotrauka. Ir visgi.
Išdrįso įžengti čia, kad surastų draugę.

Jis stebėjo, kaip ji sustabdo vieną iš nuolati-
nių jo klientų, užkietėjusį vampyrą, prie bur-
nos kampučio išsitatuiravusį tris kraujo lašus.
Vaikinas mėgino ją atsikratyti, bet ji nesileido.

Jis susiraukė ir stumtelėjo ją į kitą vyruką,
kurio Reifas nepažinojo, ir jos gėrimas išsipylė
jam ant marškinėlių. Tai, kad jis buvo užsise-
gęs antkaklį su aštriais metaliniais spygliais,
nebuvo geras ženklas. Antkakliuotis griebė jai
už gerklės, prisitraukė prie savo veido ir iššie-
pė dantis.

Klerės akys išsiplėtė ir prisipildė baimės.

Velnius. Reifas iššoko iš už baro, prasibrovė
iki jų ir atsistojo tarp antkakliuotio ir gerosios
daktarės.

– Kas per?..

Reifas prisikišo jam prie veido.

– Dar kartą paliesi mano klientą, išvažiuosi
greitąja, – niurgztelėjo jis. – Dabar dink.

Vyrukas delėsė, tad Reifas mostelėjo apsau-
giniui, Buldogui....